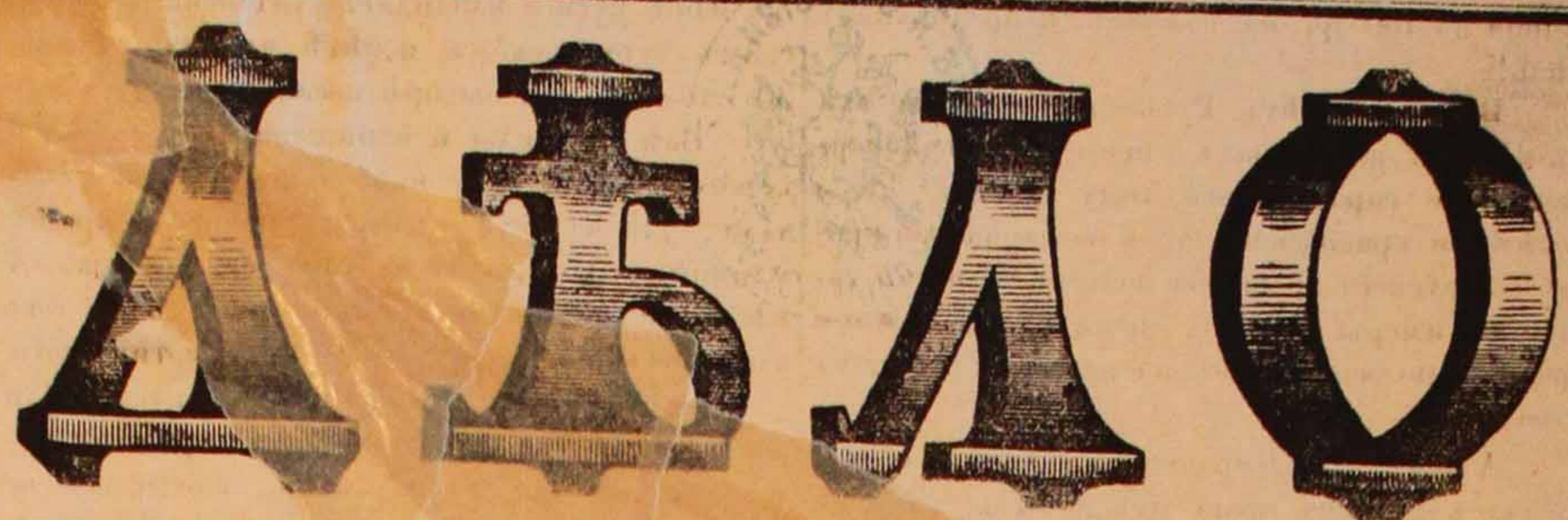

Выходитъ во Львовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы
 въ субботу (святъ) о 4-ой год. по пол. Литер. додатокъ
 «Библиотека на вѣнскихъ повѣстей» выходитъ по 2 печат. ар-
 кувъ кожного 16-го и послѣдняго дня кожного мѣсяца.
 Редакция, администрація и екопедичн підъ Ч. 44 улицы
 Галицка.
 Всѣ листы, посланки и рекламашн вложити пересылати
 олдъ адресомъ: редакция и администрація «Дѣло» Ч. 44 ул.
 Галицка
 Рукописи не возвращаютъ только на попередню застере-
 женью.
 Пошленимъ чиломъ стоить 12 кр. а. в.
 Огладшени примають по цѣнъ 6 кр. а. в. бѣт одиоу
 строчки початкомъ.
 Рекамашни неопечатані вольнѣ отъ порта.
 Предплату вложити пересылати франко (налучше
 поштомъ переканомъ) до: Администрація часописи «Дѣло»
 а. Галицка, Ч. 44

Предплата на «Дѣло» для Австріи:		Для Россіи	
на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 12 вр.	на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 12 вр.	на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 12 рубл.	на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 12 рубл.
на пѣвъ року . . . 6 вр.	на пѣвъ року . . . 6 вр.	на пѣвъ року . . . 6 рубл.	на пѣвъ року . . . 6 рубл.
на чверть року . . . 3 вр.	на чверть роу . . . 3 вр.	на чверть роу . . . 3 рубл.	на чверть роу . . . 3 рубл.
отъ дод. «Библиотеки»:	отъ дод. «Библиотеки»:	отъ дод. «Библиотеки»:	отъ дод. «Библиотеки»:
на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 16 вр.	на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 16 вр.	на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 1 рубл.	на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 1 рубл.
на пѣвъ року . . . 8 вр.	на пѣвъ року . . . 8 вр.	на пѣвъ року . . . 8 рубл.	на пѣвъ року . . . 8 рубл.
на чверть року . . . 4 вр.	на чверть роу . . . 4 вр.	на чверть роу . . . 4 рубл.	на чверть роу . . . 4 рубл.
на самѣ додатокъ:	на самѣ додатокъ:	на самѣ додатокъ:	на самѣ додатокъ:
на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 6 вр.	на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 6 вр.	на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 5 рубл.	на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 5 рубл.
на пѣвъ року . . . 3 вр.	на пѣвъ року . . . 3 вр.	на пѣвъ року . . . 4 р. 50ц	на пѣвъ року . . . 4 р. 50ц
на чверть року . . . 1'25	на чверть року . . . 1'25		
Для Закарпатъ, округъ Россіи:			
на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 15 вр.	на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 15 вр.		
на пѣвъ року . . . 7-50 вр.	на пѣвъ року . . . 7-50 вр.		
на чверть року . . . 3-75 вр.	на чверть року . . . 3-75 вр.		
отъ дод. «Библиотеки»:	отъ дод. «Библиотеки»:	на самѣ додатокъ:	на самѣ додатокъ:
на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 19вр.	на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 19вр.	на самѣ додатокъ:	на самѣ додатокъ:
		на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 6 вр.	на цѣлѣмъ рѣкѣ . . . 6 вр.

Вн. Читателѣвъ въ Россіи просимо ма-
 ти на уважѣ, що въ вымовѣ ъ=іі, ъ, ѱ=і, и (въ
 ореднѣи и на концѣ слѣвъ)=іи, и (на початку
 слѣвъ и по самогласныхъ) = і, ѱ (на початку
 слѣвъ) = ві.

**Съ днемъ I (13) липня розпо-
 чався III. чвертьрѣкѣ.** Просимо П. Т.
 Предплатниковъ вырѣвнати всѣ рахунки.

Мистификація.

Мимо нашей воли не дае справа ру-
 ска спокѣйно спати не то нашимъ сусѣдамъ,
 але и заграници. Не ошибемся, если ска-
 жемо, що отъ 48 року, отъ славного «вынай-
 деня Русинѣвъ» появилось до тысяча розправъ
 о томъ, въ якѣмъ способѣ галицку Русь чи то
 догнати, чи обезсилити и убити. Еще не про-
 гугли добре напады шовинистичной прасы га-
 лицкои на львовске вѣче, еще та праса не
 зумѣла знайти ѳтповѣди на выводы петер-
 бурского Край-у въ справѣ руской, еще и ар-
 тикуды Ясыньского висятъ въ воздухѣ, а вже
 пѣдхопили польскій дневники злобно якій-то in-
 terview намѣстника Галичины, п-а Залеского
 съ корреспондентомъ берлинского Tageblatt-у
 о положеніи Галичины въ загаль, а въ подро-
 бности о становици Русинѣвъ въ томъже краю,
 певно въ томъ сердечномъ намѣреніи, чтобы
 Русинамъ и пѣдъ управою нового намѣстни-
 ка ѳтобрати всяку надѣю на полученье ихъ
 равнополитичного положеня.

Содержанье сего interview-а подали мы въ
 94 ч. «Дѣла», а нынѣ говоримо о немъ лишь
 да того, чтобы кто-нибудь справѣ не повѣривъ
 въ возможность существованя такого interview-у,
 тымъ больше, що жадець органъ галицкои
 прасы не здементовавъ его доси.

Въ interview-ѣ порушено головно двѣ
 sprawy, имено справу нынѣшного союза
 чешко-польского въ парламентарной акци въ
 радѣ державной и неполаджену справу руску
 въ Галичинѣ.

Союзъ чешко-польскій обходитъ насъ мало
 и мы ресструемо лишь, що по мнимыхъ сло-
 вехъ п-а намѣстника Поляки галицкаю подру-
 жились съ Чехами, звѣстными съ своихъ сим-
 патій до Россіи, лишь для того, понеже нѣ-
 мѣцкѣй централы показались для нихъ въ сво-
 емъ часѣ за мало привѣтливыми (!).
 Се значилобы другими словами, що централы
 нѣмецкѣй за мало концесій робили галицкимъ

Полякамъ, а ѳтъ Чехѣвъ — яко слабшихъ —
 сподѣввались больше выгоргувати. Най и такъ
 буде.

Важнейшою есть для насъ справа руска
 и ти погляды на ню, якѣ корреспондентъ берл.
 Tageblatt-у подсувае теперѣшному намѣстни-
 ковѣ Галичины. А кристалізуются ти погляды
 въ слѣдующихъ точкахъ: 1) Русины самѣ вино-
 ватѣ, що мають такъ слабу репрезентацию въ
 Соймѣ краевѣмъ, такъ якъ проводникъ рускѣй,
 имено духовенство, утратили довѣрїе у свого
 народа. 2) Русины не посѣдають середнихъ
 шкѣлъ съ рускимъ языкомъ выкладовымъ, по-
 неже уставы галицкого Сойму сему противля-
 ся. 3) Школы народны, удержуванѣ фондами
 поодинокихъ рускихъ громадъ, суть рускими,
 и 4) до подѣлу Галичины на руску и польску
 часть не може прїйти нѣколи.

Таку ѳтповѣдъ мавъ дати теперѣшнѣи на-
 мѣстникъ Галичины, п. Залескій, корреспонден-
 товѣ берл. Tageblatt-у, що нѣкимъ непроше-
 ннѣмъ такъ тяжко пожурился о судьбѣ руского
 народа въ Галичинѣ. Толькожь на диво, що
 корреспондентъ, знаючи навѣрно ѳтношеня
 пруской державы, не зумѣвъ догадатись
 властивои причины, для якои въ будущѣмъ
 Соймѣ галицкомъ засѣде лишь девять рускихъ
 послѣвъ? Ачѣйже лежатъ Прусы въ
 Европѣ, а комитеты выборчѣй прускѣй въ По-
 знаньщинѣ чи послугуются другими средствами
 при выборахъ? Если руске духовенство утра-
 тило довѣрїе у свого народа, то може хочъ
 польскій народъ въ Познаньщинѣ вѣрнѣи сво-
 имъ проводникамъ? А чогожь и тамъ резуль-
 таты выборчѣй для Поляковъ рѣвножь сумнѣ,
 якъ рускѣй въ Галичинѣ для Русинѣвъ? Не
 тутъ отже шукати за причиню до слабой ре-
 презентаци Русинѣвъ въ Соймѣ галицкомъ, а
 радше въ деморализующихъ аппаратахъ выбор-
 чихъ комитетѣвъ, якъ и въ той обстановѣ,
 що гдѣякі органы власти, по словамъ найпо-
 вѣйшого ѳбѣжника п-а намѣстника, на свою
 руку мѣшались въ политику, котра лежитъ
 поза кругомъ ихъ дѣлания. Яке-то недоувѣрїе
 руского народа до своихъ проводниковъ и
 твердженье, будто оно було одинокю при-
 чиною неудачи недавной акци выборчои Ру-
 синѣвъ до Сойму краєвого, свѣдчитъ проте
 ясно, що корреспондентъ берл. Tageblatt-у
 своѣй питомый пѣчимъ неоправданнѣи поглядъ
 на справу выборовъ вложивъ самовольно въ
 уста теперѣшному намѣстниковѣ, п-у Зале-

скому. Впрочемъ пыташе, чи народъ рускѣй
 вѣрнѣи своимъ проводникамъ, рѣшивъ
 бнѣ недавно найкрасше численнымъ своимъ
 зобращеньемъ на львовске вѣче.

Другу точку мнимои ѳтповѣди п-а на-
 мѣстника подавъ корреспондентъ берл. Tage-
 blatt-у совѣсьмъ вѣрно и схожо съ правдою.
 Мы Русины дѣйстви такѣ шасливѣ, що уста-
 вы соймовѣй збороняють намъ посѣдати больше
 надъ одну руску гимназїю въ Галичинѣ. Тѣль-
 кожь зновъ годъ памѣ припустити, чтобы п. на-
 мѣстникъ на дотычаще пытанье корреспондента
 мѣгъ дати такую ѳтповѣдъ, котра уставу сой-
 мову (зъ 1867 р.) узнавалабы чимъ то пена-
 рушимымъ?... Противно мы пересвѣдченѣи, що
 таке curiosum, якъ одна руска гимназїа на
 1800 школярѣвъ середнихъ шкѣлъ въ Гали-
 чинѣ повинно и муситъ бути якъ найскорше
 усунене, если найвысша власть краєва думает
 на серію привести въ жїтьѣ програму нынѣ-
 шного министерства о примиреню народностей
 австрійскихъ на пѣдставѣ рѣвноуправнєня.
 Чѣйже мы може на стѣлько еще вартнѣи, що
 вольно намъ бодай мати надѣю на полученье
 нашей судьбы, а п. намѣсти. запнтанный о щось
 подобного, бувбы скорше ѳтповѣвъ: wir wer-
 den diese Unbill zu ändern trachten, якъ
 чтобы мѣгъ всю отвѣчалность за сей неѳтра-
 диный станъ рѣчи звалити на драконизмъ
 уставы.

И трета точка мнимои ѳтповѣди п-а на-
 мѣстника есть рѣвножь неудачною мистифика-
 циєю, инакше рада школьна кр. не посѣдалабы
 въ своихъ архивѣ такъ богато неполадженыхъ
 поданъ ѳтъ рускихъ громадъ, допрошу-
 ючихся знесєня выкладового польского языка
 въ школахъ, удержуваныхъ ихъ власными фон-
 дами. Корреспондентъ видко бувъ дуже лихо
 поинформований, если такую сентєнцию вложивъ
 въ уста п-у намѣстниковѣ, а намъ не ѳто-
 бравъ еще надѣи, що неполадженѣи петициї
 рускихъ громадъ дѣждутся справедливого и
 скорого поладженя, если только звѣстна
 енергїа п-а намѣстника опрєся на принципъ,
 що о языкѣ выкладовѣмъ въ школахъ народ-
 ныхъ рѣйнає головно сама громада удержуюча
 школу, и если дѣло школьничтва розвинєся у
 насъ на стѣлько, що школа буде лишь свя-
 тынею науки, а не ареною политики.

Чи Галичину можна буде подѣлити на
 руску и польску часть, се пытанье заадресо-
 вавъ мнимои корреспондентъ берл. Tagblatt-у

дуже незручно, такъ якъ такі пытаня рѣшають
 конституційнѣи факторы. Сего домогалось вправдѣ
 львовске вѣче, але лишь условно, т. е. на случай,
 если шовинизмъ верховодячюи у насъ въ Галичинѣ
 партїи, посуне свои нивеляційнѣи намѣрена
 взглядомъ Русинѣвъ до крайности. Тогда, ска-
 завъ референтъ, возьме корона своѣй тяжкѣй
 австрійскѣй мечъ и розлучитъ насъ ѳтъ тыхъ,
 що добра намъ не хочуть.

Изъ сказаного, думаемо, выходитъ проте
 досыть ясно, що поданный польскими дневни-
 ками interview теперѣшного намѣстника Гали-
 чины съ корреспондентомъ берл. Tageblatt-у есть
 лишь дуже незручною мистификациєю, котрой
 не можемо пѣ найменшою ваги або значєня
 приписати.

ДО ПИСИ.

Зъ Белєлуѣ.

(Новый тугаръ на рускѣй громады задля пан-
 скои прижми!) Ось яке нове диво выдумали
 шляхетнѣи головы «приятѣлѣвъ нашего ludku».
 Кожда повѣтова рада въ цѣлѣи вѣхѣднѣи Гали-
 чинѣ дѣстала въ Кракова письмо, котре задля
 евои кратечности стоить прочитати въ цѣ-
 лости. Ось оно:

„Jaśnie Wielmożny Panie Marszałku!
 „Zbliża się dwuwiekowa rocznica d. 12 wrze-
 śnia, w którym naród polski największą okrył
 się sławą wojenną i położył niezapomnianą nigdy
 zasługę około cywilizacji świata, chroniąc ją od
 wschodniego napływu.

„Nie potrzebuje, zdaje się, wyluszczać szcze-
 gółowo, jak wielkie jest znaczenie tej rocznicy, jak
 wiele zależy na tem, aby uroczysty obchód pa-
 miątkowy odbył się w taki sposób, by pamięć dnia
 tego na długo utkwiała w jak najszerszych war-
 stwach narodu, obudzając w nich narodowe poczucie,
 nawiązując silną nić dziejowej tradycji.

„Dnia 11 i 12 września r. b. odbędzie się w
 Krakowie uroczyste jubileusz z powodu dwuwie-
 kowej rocznicy oswobodzenia Wiednia i Chrześci-
 aństwa od Turków przez Jana III Sobieskiego,
 króla polskiego.

„Komitet zajmujący się tym jubileuszem
 uznał, iż niezbędnem jest zapewnić udział ludu
 wiejskiego w tym obchodzie. W tym celu więc
 mam zaszczyt upraszać J. WW. Pana, abyś ze
 swego powiatu wybrać i kosztem tegoż

Воскрєшіи княжїи городъ.*)

Когда въ послѣднихъ десятикахъ нашего
 столѣтя цѣлѣи образованныи свѣтъ пыльно и
 съ немалымъ участьемъ слѣдитъ за розкопками,
 що намъ яко свѣдки давной бувальщины ѳт-
 крываютъ не одну картину проминушого
 житя народѣмъ, то якъ разъ буде пѣдъ добру
 шару, коли звернемо увагу на ту тихеньку не-
 выпущу працю, що далеко ѳтъ битого шляху
 всецѣлїи исторїи, вѣс свои труды посвячає
 одному лишь краєви, однѣи только мѣстечности.
 Про такую то нестомому муравлину працю хо-
 чемо ось тутъ гдѣщо розказати.

Пятнадцать миль на вѣхѣдѣ отъ Львова.
 при желѣзници, що веде у Чернѣвцѣи и Ясы,
 тамъ гдѣ рѣчка Луква, журчащи по дрѣбнень-
 кой камѣни, вливає свои дрѣмучѣи струѣи въ
 могучѣи, шумный Днѣстеръ, лежитъ невелич-
 кое мѣсто Галичь, колѣсь величава столица мо-
 гучиши князѣвъ Червоной Руси. Нынѣ мѣсто
 незначне, повне жидѣвъ и бруду, сумомъ ви-
 тые подорожного, що знаючи его давну славу
 и силу, стаетъ на высветѣишѣи мѣсци могу-
 щимъ колѣсь Руси, що своими желѣзными пле-
 чами горы подбирала. Дармо шукає бнѣ тутъ

нынѣ того, що колѣсь бувало, минула сила,
 минула и слава, а съ нею майже и чутка про-
 пала. Дармо пытає подорожный нынѣшнихъ
 житѣлѣвъ Галича про его давну свѣтлость;
 они не знаютъ ему нѣчого розказати, у нихъ
 ледве въ поговѣркахъ лишилась слаба якъ гнѣи
 агадка про могуче сердце Червоной Руси, а нынѣ
 вже и тои тяжко дѣпытатись. Нынѣшнѣи
 Галичь съ сусѣдною Залуквою и Крилосомъ
 належить до метрополитичѣи добръ львовской
 гр. к. архїєпархїи. Крѣмъ гр. к. церкви, збу-
 дованои, якъ здаєся, ще въ 14 стол., нема тутъ
 жадного больше памятника, котрыйбы тамо-
 шнимъ житѣлямъ розказувавъ исторїю ихъ
 рѣдного мѣста. Роввалины замку, стоячи на
 выкотѣ пасма горѣвъ, що тягнуета вдовжь
 Луквы, то только свѣдки упавшой народнои
 силы ще въ часѣвъ Казимира Великого, або Я-
 гайла. Довшии часть бувъ сей замокъ власностю
 молдавскихъ господарѣвъ, що збивали въ нѣмъ
 бѣзчисленнѣи скарѣи, а новѣшшу постать надавъ
 ему Андрѣи Потѣцкїи, староста галицкїи въ
 1660 роцѣ. Такъ отже съ вѣками затерлася
 майже и агадка про стариннѣи Галичь. Але
 якъ не розказуть люде, то камѣнь розкаже;
 такъ оно и тутъ сталося.

Чи сей новый Галичь дѣйстви мѣсце,
 що аберегадо часть и славу рускихъ князѣвъ?
 Чи справедаливо лучатся съ сѣмъ кускомъ зем-
 лѣ историчнѣи споминки численного народа?
 Чи ти роввалины польского замку стоятъ дѣй-
 стно якъ разъ на томъ самѣмъ мѣсци, где сто-

яла княжа палата, где больше якъ цѣле сто-
 лѣтьѣ, бо ѳтъ 1140—1255, гомонѣла слава цѣвѣ-
 ту руского рицарства? Чи нынѣшна галицка
 гр. к. церковь есть въ самѣмъ дѣлѣ славна
 колѣсь катедральна церковь Матери Божои, где
 вкладали на князѣвъ золотѣи вѣнцѣи и пур-
 пуру и где покоилися ихъ кости? Такѣи то
 пытаня насувалися на гадку славянскимъ до-
 слѣдникамъ исторїи и до недавна не могли они
 инакше зрѣбити, якъ лишь на все те притакну-
 тити. Навѣтъ самъ профессоръ Изидоръ Шара-
 невичъ, сей ѳтличнѣи представитель дослѣджу-
 вания австрійской исторїи на львовскѣмъ уни-
 верситетѣ, котрого численнѣи письма въ рускѣи,
 польскѣи и нѣмецкѣи мѣвъ звннѣ далеко и ши-
 роко, признаваєся въ давнѣишихъ рокахъ до
 сего поглядю. Въ розвѣдцѣ, написанѣи 1860 р.
 рускою мовою, въ котрой ѳнѣ пѣсля жерель
 оповѣдає не только вѣшнѣи исторїю галицкого
 княжества, але также певною рукою розкыває
 яєну картину внутрѣшного житя, переноситъ
 ѳнѣ вѣс тогдашнѣи историчнѣи подѣѣи на
 мѣсце нынѣшного Галича якъ разъ на тоє
 мѣсце, где Луква до Днѣстра впадає.

Двадцять лѣтъ пѣванѣише (1880) выдавъ
 проф. Шараневичъ другу розвѣдку также рус-
 кою мовою въ котрой днѣ свои погляды ще
 разъ розказає и по части змѣняє. Поводомъ
 до сего було то, що днѣ въ камерѣ прокурато-
 ри въ Львовѣ найшовъ важнѣи документы,
 особливо фундаційнѣи и дотацийнѣи грамоты
 старыхъ церковь и монастырѣвъ, ѳтносачься

до старинного Галича и зачерпнувъ въ нихъ ва-
 жнѣи причинки до старои топографїи. Рѣшу-
 чимъ бувъ головно одинъ документъ въ 1629
 р., въ котрого можна було доувѣдатись, що да-
 вна церковь въ стариннѣмъ Галичи пѣдъ вѣ-
 заньсьмъ Преображеня Господного стояла на
 поли «Бѣдовѣ», имено коло дороги, котру пѣ-
 внѣише названо «камѣннымъ вывозомъ». 1879
 р. вѣзднѣи проф. Шараневичъ до Галича въ
 товариствѣ кѣлькохъ знаменитыхъ рускихъ
 мужѣвъ, якъ капитульного декана Малиновско-
 го, крылошанина Делькевича и другихъ; до
 нихъ прилучився ще Левъ Лаврецкїи, гр. к.
 шарѣхъ въ Залуквы, колишного галицкого пе-
 редмѣста. Ся подорожь ѳткрыла богато нового
 и займающого. Оглянено залукѣвскѣи поля. По-
 казалося, що такъ топографична назва «Бѣдовѣ»,
 якъ и назва «камѣнный вывозъ» надъ Лѣмни-
 циєю имено повьєше ви улицы до Днѣстра за-
 держались до нынѣ въ устахъ народа. При
 докладнѣишѣи осмотреню поля «Бѣдовѣ» най-
 дено дѣйстви купу камѣня, въ котрой о. Ла-
 врецкїи выкопавъ кѣлька амулетѣвъ, останки
 людєкихъ костей и гдѣщо друге. Уже тогда
 казавъ проф. Шараневичъ, що тутъ мусѣла
 стѣяти стара княжа церковь Преображеня Го-
 сподного. ѳтъ разу побачивъ ѳнѣ теперь, где
 стоявъ стариннѣи Галичь. ѳнѣ не мѣгъ стѣяти
 по правдѣмъ боцѣ Луквы, тамъ где нынѣ сто-
 ить мѣсто; ѳнѣ мусѣвъ стѣяти на льво ѳтъ
 рѣчки, где выжина вносится ажъ до Лѣмницѣи,
 а потѣмъ стромо до неи спадає. На сѣмъ отже

*) Сю статью, помѣщену первѣбною дромъ
 А. Зауеромъ нѣмецкою мовою въ додатку до мо-
 нахтской «Allgemeine Zeitung», подаємо нашимъ
 П. Т. читатѣлямъ въ рускомъ перекладѣ съ мно-
 гими поправками и доповнєнями. Вн. профессора
 др. И. Шараневича.

прислать рачул до Krakowa trzech delegatów z ze stanu włociańskiego. Złożenie wieńca na grobie wielkiego króla przez włocian każdego powiatu, będzie najpiękniejszym uczuciem pamięci bohatera, a wrażenia, jakie włocianie odniosą z obchodu i rozniosą potem po kraju, będą ważnym czynnikiem pracy nad podniesieniem naszego ludu pod względem obywatelskim. Wydatek jaki z wysyłki delegatów spadnie na kasę powiatową, sownie się pod względem moralnym spłaci, a będzie on nie wielki, nie ulega bowiem wątpliwości, że zarządy kolejowe już o to przez komitet jubileuszowy uproszone, zniżą ceny jazdy.

„Przysłani delegaci znajdują stosowne pomieszczenie bezpłatnie i komitet zajmie się nimi. Pożądanym atoli jest, aby przybyli w stroju narodowym włociańskim, jaki w okolicy i powiecie ich jest używany.

„Każdego z tych wysłanników rачул JWW Pan zaopatrzyć od siebie lub Wydziału powiatowego urzędową legitymacją, którą wykazać się będą winni przy kupnie biletów do podróży kolejną żelazną, a przybywszy do Krakowa kwaci kwaterunkowej oczekującej na nich na dworcu kolejowym, celem przyjęcia ich i wskazania im wyznaczonego mieszkania, wreszcie do brania udziału w uroczystościach. Takie same legitymacje mieć powinni delegaci z powiatów przybywający do Krakowa nie kolejną żelazną, lecz inną drogą, a ci przybywszy winni zgłosić się zaraz do bióra rady powiatowej przy ulicy Gołępiej 1. 3 w Krakowie.

„Ponieważ uroczystość jubileuszowa rozpocznie się dnia 11 września rano, przeto delegaci przybyć powinni do Krakowa już w wilią, t. j. dnia 10 września.

Jeżeli JWW Pan, a względnie Wydział powiatowy poleci delegatom złożyć od powiatu swego wieńiec na grobie króla Jana III, Wydział powiatowy krakowski na spieszne żądanie telegraficzne lub listowne chętnie pośredniczyć będzie w zamówieniu takiego wieńca i takowy delegatom na czas doręczy.

„W nadziei, że JWW Pan uzna całą tę sprawę doniosłość, oraz że się nią życzliwie i jak najszybciej zajmie, upraszam najuprzejmiej, aby mnie o skutku telegraficznie lub piśmiennie najdalej do dnia 6 września b. r. zawiadomił rачул pod adresem: Bióro rady powiatowej w Krakowie.

„Kraków dnia 25 Sierpnia 1883.

„Z wysokim poważaniem
Stanisław z Homolicy Homolacz,
Wiceprezes Rady pow. krakow.“

Отже рускі мужики „w strojach narodowych“ мають на чисто польськомъ святѣ бути вступлені на те, щобъ память дня того „на długo utkwila w jak najszerszych warstwach narodu“ i щобъ обудила в нихъ „narodowe poczucie, nawiazujac silną nie dziejowej tradycji.“

И все за ихъ власні кроваві гроші. Захотѣлось шляхетнымъ очамъ полюбавитись рускими строями, и кѣлькомъ мужикамъ перекрутити головы — и вы Рады повѣтвой давайце наймѣтци вже самою природою такъ хорошо укрѣплѣномъ, мусѣвъ стояти княжий замокъ. Помѣръ выкаавъ высоту 291 метр. (понадъ поверхъ моря), котра вовѣмъ рѣвнася высотѣ польского замка в новѣмъ Галичи. Пѣзнавши такъ топографію, проф. Шараневичъ ще разъ переглянувъ всѣ историчні подѣѣ галицкого княжества и ось показалося, що они годятся далеко лѣше до сего мѣтця. Въ брошурѣ в 1880 р. высказавъ днѣ свои нові погляды на положенье княжого города дуже обширно. До сего помогла ему ще праця проф. Луцкевича в Краковѣ, в котрой сей доказуе, що францисканскій монастырь св. Станислава надъ Лѣмницею, котрого горѣшна будова походить в 1802 р., вѣтъ будовою в дванадцатого столѣтя идентичною — якъ то вже кустоєъ капитульный Петрушевичъ ще 1850 р. доказувавъ — съ старою греческою церковю св. Панталеймона.

На весну 1882 розпочавъ о. Лаврецькій дальші дослѣды на мѣтци. Вже 28 цвѣтня доносить днѣ, що вткопавъ всѣхній берегъ византійской церкви о якихъ 12 сяжнѣвъ отъ вгаданого мѣтця. О. Лаврецькій зробивъ навѣтъ паянъ цѣлого розкопу, а проф. Шараневичъ предложивъ его членамъ кор. академіи наукъ в Краковѣ на публичномъ засѣданю 3 мая.

Въ лѣтѣ 1882 поступали розкопы дальше и розкрыли вовѣмъ фундаменты той старой церкви; при тѣмъ показалося, що захѣдна ея сторона була вгдалена лишь 2 сяжнѣ отъ вгаданого вже мѣтця. Въ червню запрошено проф. львовской политехники Ю. Захарѣвича, щобъ

мѣше по 150 ар. на вовѣмъ непродуктивну цѣль!

Вываемо вѣхъ Русинѣвъ, засѣдаючихъ в Радахъ повѣтвыхъ, щобъ якъ найенергичнѣйше спротивились тому внесеню Рады повѣтвой краковской, щобъ не марновано кровавого, руского гроша на польскій, паньскій вабаги и химеры и на те, щобъ рускі мужики грали ролю манекниѣвъ на польскихъ гецахъ народowych.

А вамъ, панове аранжеры великихъ святъ, (пѣдчасъ коли в краю нужда за плечима вѣ многихъ околицяхъ) — якъ вже хочете мати конче руского мужика в народномъ строю, спроваджуйте собѣ его за свои паньскі гроші. Мы бы за гроші потрапили спровадити вашого мауругого мужика такъ само на нашѣ свята, а на нашѣ вѣча днѣ самъ радо прийшовбы. Але до людового гроша вара вамъ панове!

Зъ Турчаньского.

Сумно выглядуютъ нашѣ народні справы в турчаньскомъ повѣтѣ по смерти неутжалованого о. Емиліяна Сембратовича, бувшого пароха в Турцѣ. О тѣмъ була вже разъ коротка споминка передъ послѣдними выборами посла соймового. Теперь по фатальномъ результатѣ тыхъ выборовъ каждый муситъ признати, якъ велику шкоду понесли мы в покійномъ о. Емиліянѣ Сембратовичу. Правду сказали Веч. оо. К. Яворскій и Щастный Саломонъ в бесѣдахъ своихъ надъ мощами покійного о. Емиліяна Сембратовича, що вѣ особѣ его страшила турчаньска Русь свою пѣдвалну и що в Турцѣ не було и не буде такого пароха, якимъ бувъ покійный о. Ем. Сембратовичъ. Онъ бувъ не лишь добрымъ народолюбцемъ, але такожъ мудрымъ и огляднымъ политикомъ. По его смерти настала тутъ нечувана дотеперъ вражда Жидѣвъ и Поляковъ до Русинѣвъ. Жиды съ Поляками, яко сильнѣйшій и богатшій, впроваджуютъ насъ вѣ таке понижене, о якѣмъ за часѣвъ о. Емиліяна Сембратовича в нашихъ вѣроговѣ нѣкто и подумати бувбы не отважився. Нашихъ селянъ рускихъ при послѣднихъ выборахъ посла соймового жиды зневажили, безчесгали и били, славу нашихъ священниковъ рѣжними способами шарпали, о. Калинича пароха в Жукотына наштуркали и вѣ фосу кинули, дѣмъ парохіяльный рускі в Турцѣ камѣньомъ обкидали, вѣру нашу ругали и проч., словомъ оказались найгѣршими вѣрогами всего, што руске, особливо для тыхъ, котры мали яке небудь аношене съ рускимъ парохомъ в Турцѣ. До того посунулася ихъ вражда, што руского пароха в Турцѣ не допустили анѣ до рады громадской, анѣ до рады повѣтвой в Турцѣ, анѣ до выбору посла до сойму! Що бѣльше, што анѣ одинъ ц. к. або автономичный урядникъ не давъ жадного голоса на тогожъ пароха при вѣхъ агаданыхъ выборахъ. И та то вражда зробила,

оглянувъ вткопані руины. Сей доказавъ, што церковъ збудована була вѣ найчистѣйшомъ византійскомъ стилю и что она походить што найменше в 12 столѣтя, а може бути, навѣтъ вѣ одинадцатого. Онъ описавъ такожъ ея руины в польскѣй фаховѣй газетѣ „Dziwnica“ и подавъ рѣсунки гдѣякихъ в руинахъ найдѣныхъ предметѣвъ, якъ: поливані цеглы, куснѣ мозаики, кусень лябратору, куснѣ стовпѣвъ, прикрасы, (на гдѣкотрыхъ вѣ нихъ написи кирилицею), кресты вѣ бронзу (вѣ формѣ тыхъ, якѣ найдѣно в Киевѣ); всѣ ті предмети находитя вѣ рускомъ народномъ музеумѣ во Львовѣ.

Съ невышущимъ трудомъ и сполучеными силами велся розкопы дальше черезъ цѣле лѣто 1882 р., а невтомима праця выплатилася щедро. На полудне отъ „камѣнного вывозу“, на серединѣ выжины, найдѣно на одномъ мѣтци, што нынѣ вовся „урочискомъ Карповый гай“ на просторони 30—40 стѣпъ таку саму купу цеголь, якъ на поли „Евѣвъ“. 25 и 26 серпня розкопано тамъ вѣ самѣй рѣчи одну руину вѣ видѣ многоугольника, котра анову показалася старою византійскою будовою.

Въ розвѣдцѣ в 1880 р. доказавъ Шараневичъ, што богородична церковъ, про котру споминаеся в Ипатѣвскѣй лѣтописи пѣдъ рокомъ 1255, осталася по збуреню Галича Татарями в 1241 р. Она мусѣла лежати надъ рѣкою Лѣмницею, именно вѣ тѣмъ мѣтци, што нынѣ называеся *) „Бѣдунѣмъ“, т. е. мѣтцемъ

*) Бѣдунѣмъ называють зъубѣчь надъ Лѣм-

що нашъ рускі кандидатъ Антоневиць вѣ рускомъ турчаньскомъ повѣтѣ одержавъ лишь 30 голосѣвъ при выборѣ посла до сойму!

Вѣсѣ ті обиды и пониженя мы спокойно перетерпѣли, а люде бѣльше виноватѣ скавали: „то не були выборы, то були простѣ уличнѣй бурды“. И на тѣмъ скѣдчилося. А нѣкто не застановився надъ причиною того зла и нѣкто не подавъ якои рады противъ того.

Если ситуация наша не вѣмнится, велимы и на будуще не вглянемо вѣ причину нашего положеня, тогда нашъ кандидатъ не одержитъ и 20 голосѣвъ, а жиды съ Поляками анищатъ вовѣмъ нашу повагу и возьмутъ насъ пѣдъ ноги.

Щобъ теперѣшне зло направити, а гѣршому злему запѣбѣгчи, треба

1) знати, што инакше треба поступати съ жителями мѣста, якъ съ жителями села;

2) треба знати, што жиды турчаньскі, то не суть жиды вѣ Головецка долѣшного або вѣ Жукотына;

3) треба знати, што иншихъ силъ душевнѣхъ вымагаеъ оказалѣ втправлене богослуженя, голошене церковныхъ проповѣдей, строевнѣ новыхъ церквей, а иншихъ силъ душевнѣхъ потреба для веденя политики и дѣлъ народныхъ;

4) треба знати, што не досѣтъ естъ бути добрымъ патриотомъ, але до того треба бути и мудрымъ патриотомъ, вели хочемо етъ користею робити для народа;

5) треба знати, што той, котрый естъ вѣ своѣмъ селѣ зимнымъ „народолюбцемъ“, той надармо гравъ вѣ повѣтѣ ролю горячого народолюбця, понеже такій не може мати поваги и довѣрія, тыхъ такъ доконче потрѣбныхъ свойствъ до веденя дѣлъ народныхъ. Кто дере народъ, той его не любитъ, а кто народа не любитъ, той нехай не кладе свои руки до святого дѣла народного, бо не можна служити Богу и мамонѣ.

6) Люде молодѣ, недосвѣдчені не повинні пнятися до кермы народа вѣ повѣтѣ, вѣ котромъ суть старші, досвѣдчені патриоты, обзвнкомлені съ вѣсми отношениями повѣта.

Если окажется потре а, скажемо поанѣйше еще бѣльше для полѣпшеня нашего оплаканого стану теперѣшного.

Отъ Лютовискъ.

Просимо нашу духовну власть дати рускимъ громадамъ вѣ Берегахъ гѣрныхъ, Устрикахъ гѣрныхъ, вѣ Бережкахъ, Волосатѣмъ и Ступосянѣхъ своего священника, понеже они уже цѣльнѣ рокъ не мають своего душпаствяра, а до наданого имъ дозѣжающого завѣдателя вѣ Цариньскомъ дуже имъ далеко ходити за своими духовными орудками. Богослуженя рѣдко коли, а майже нѣколи не видятъ, такъ прим. Ступосянцѣ еще на Великденъ сего року видѣли у себе вгаданого своего душпаствяра вѣ Цариньского и то лишь при посвя-

(Дальше буде.)

вицею — почавши отъ мѣтця супротивъ выкопаныхъ фундаментѣвъ церкви Богородицѣ ажъ до Сокола. Довгота простон линии, по котрой Бѣдунъ розтагася, выноситъ близько два кильометры. Вже 7 вересня 1882 — за показаньемъ о. Лаврецького — дрѣ И. Шараневичъ съ о. Лаврецькимъ выкопали великій, обгесаный, квадратный камѣнь насупротивъ початку Бѣдуни, а вже слѣдуючыхъ днѣвъ, т. е. 8 и 9 вересня 1882 р., вткрыто ще добре захованъ фундаменты византійской базилики, збудованъ зъ рѣчногъ рѣни. Базилика та втповѣдае своимъ положеньемъ катедральной церкви Пресв. Богородицѣ старокняжого города Галича, якъ ея представитѣль дрѣ И. Шараневичъ вѣ своей книжочцѣ о тѣмъ городѣ зъ р. 1880 умѣщаючи туюже надъ Лѣмницею и — якъ выражаеся — може бути, що на Бѣдунѣ.

щению Пасхи. Бѣльше его не бачили у себя! И то посвящене Пасхи втбулося доперва передъ вечеромъ вѣ першій день Воскресеня! Часъ уже злему варадити.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорскна Монархія.

(Гр. Кальнокы и кн. Бисмарка) вѣхлѣна для 30 л. серпня до Зальцбургу. Нѣмецкій императоръ приѣхавъ до Зальцбурга монахійскимъ поѣтягомъ о 1½ годнѣ въ полудня, а поцакъ вѣсь день приѣзду розѣйшлася була доперва вѣ свѣтъ публики. Оба министры привиталися дуже сердечно, а о 5 годнѣ отбуеся у кн. Бисмарка обѣдъ, на котрый запрошено межѣ другими гр. Кальнокого и намѣстника зальцбургского гр. Туна. На другій день велася межѣ обома министрами конференция, треваяоча кѣлька годнѣ. Що було предметомъ нарадѣ, дотеперъ ще не знати, на кождѣй однакъ случай має вѣзѣдъ министровъ державнѣхъ керму заграничноя политики двухъ особнѣхъ значеня и тѣмъ дастя ея полонити невызначеня заинтересоване, съ якимъ цѣля австрійскоя прѣдотносится до сѣя справы. Отповѣдно направлено политическому, яке кождѣй органъ прасы заступаетъ, появляюся вѣ журналистичѣй рѣжнѣ толки и догады о цѣля и мотивахъ зальцбургского зѣдѣ, и хочѣ теперъ не дастя ще оцѣнити, котра комбинация має за собою бѣльше рація, то все надежитъ сконстатовати се, што послѣ загалного переконаня зѣвѣдъ уквѣтитъ и рѣшучо утврѣдитъ австрійско нѣмецкій союзъ, и забезпечитъ его на всякѣ евентуальности. Вѣсѣ демонстрация, чи то сторонництва панславистичного, чи партій ревнажу, розбиваюся на австро-нѣмецкомъ союзѣ, котрого нѣчимъ не ослаблене существоване дозавѣ недавно зѣвѣдъ вѣ Ишль, а теперъ отрѣи министровъ вѣ Зальцбургу, — пише стояча вѣ златѣ съ правительственными сѣерами „Presse“. О союзѣ тѣмъ повинні памятати всѣ, што здражуотъ интенция вѣснѣчнѣй. Кн. Бисмаркъ выѣхавъ зѣ Зальцбурга до Гастайна, а гр. Кальнокы повернувъ до Вѣдья.

(Для перевода рѣвноправности словенского языка в судѣ) выдало недавно министерство справедливости два нові розпорядженя до судѣвъ вѣ словенскихъ областяхъ Краины и Стрии и до прокураторіи державныхъ вѣ Люблянѣ и Цили. Вѣ розпорядженяхъ, выданныхъ до судѣвъ, повѣсено съ притискомъ, што суды мають не только пріймати всѣ поданя, написані вѣ словенскомъ языкѣ, але обовязані такожъ ихъ вѣ тѣмъ языкѣ заладжувати. Межѣ заусадми и другими рѣшенями не належитъ робити вѣ тѣмъ отношеню жадной рѣжнѣ, и не только вѣ справахъ карныхъ, але и цивильныхъ маюся на словенскѣй поданя выдавати словенскій рѣшеня. Труднѣтъ вѣ выконаню сѣхъ розпорядженъ остановитъ на разѣ незнаеня языка, министерство дожидаетъ однако, што урядники, фунгуочі при судѣхъ вѣ словенскихъ и мѣшаныхъ округахъ, котры не знаютъ словенского языка, вѣ якъ найкоротшій часъ присвоятъ его собѣ присвоятъ, „што выдано рѣвноправности языкомъ не буде стояти на перешкодѣ незнаеня языка“. — На жалобу словенскихъ пословъ, што прокураторія державнѣй вѣ Цили и Люблянѣ доручаютъ словенскимъ обжалованымъ нѣмецкій писма и што головнѣйшы справы ведутя по бѣлшій части на нѣмецкѣй мовѣ, жадало министерство справедливости отъ надирокураторія державной справозданя и выдало отѣсла розпоряджене до прокураторіи державныхъ вѣ Люблянѣ и Цили, вѣ котрыхъ выражае надѣю, што урядники вѣ прокураторіяхъ, не уѣжючѣ словенского языка, вѣ якъ найкоротшій часъ присвоятъ собѣ его знане на только, чтобы могли его уживати при укладаню актѣвъ обжалованя, и свои бесѣды передъ судами вѣ приложныя по словенскѣй держати. Министерсто допусаетъ однако выемку вѣ случаяхъ, гдѣ уживане языка словенского стоялобы на перешкодѣ карному поступованю. „Slovenski Pravnik“ подаячи о вгаданыхъ розпорядженяхъ вѣтѣ, дивуеся, што министр. вѣ сѣхъ новыхъ розпорядженяхъ лише урядникамъ выдѣдѣ двѣрѣчѣ незнаеня языка; тое застержене думаетъ „Slovenski Pravnik“, зъумѣють урядники дуже добре вызыскати и треба буде ще довогъ ждати, коли она собѣ присвоятъ достаточне знане языка. Тому невыносимому станови рѣчей — пише вгаданая газета — не буде такъ довогъ ждати, вѣ довогъ высшій судъ вѣ Грацу буде посылать нѣмецкихъ урядниковъ до словенскихъ округѣвъ, бо словенскихъ урядниковъ совѣсѣмъ не бракъ. Незрозумѣло звучитъ такожъ застержене, послѣ котрого „въ певныхъ случаяхъ“ словенскій языкъ має бути выключеный зъ розиривъ перѣдъ приложными. Судъ приложныхъ естъ прѣдѣлъ або повиненъ бути такъ зложеный, чтобы рѣзумѣвъ словенскую мову. На что отже та клязула — хѣба для выгоды урядниковъ. Цитованый выше словенскій органъ фаховый замѣнае вовѣмъ справедливю, што вѣ шытаннѣхъ языкахъ нѣчого не поможутъ розпорядженя и што они здудуетя залагодити лишь особнымъ закономъ.

(Справа хорватско-угорскна) замѣтъ, чтобы притихати, приборасе чимъ разъ острѣйшій вѣхлѣна Малый на позѣръ фактъ спроваднѣ въ сѣмъхъ наслѣдкахъ сильною комбинация, надѣ котрой розвнжкою надармо домитъ собѣ голову угорско правительство. Для залагодженя справы тѣлѣй зѣбралася була, якъ зѣвѣсно, вѣ Вѣднѣ конференция министровъ, гдѣ опиралася два прѣдѣ-

моря пять кратерных стовбват. 30.000 жите-
льств, по большій части Китайцѣвъ утратило житье.
— Округъ долиньскій войскъ выданы поручають
— Округъ долиньскій войскъ выданы поручають
— Округъ долиньскій войскъ выданы поручають

— Въ повѣсть Перемышлянскій межн селами Бол-
лотскою а Яничаномъ напади жиды на 16-лѣтнего
хлопца, котрый самъ ѣхавъ возомъ дня 29 сернія

вечеромъ, стягнули его зъ воза, заткали губу бо-
лотомъ, а самъ втѣкли на возѣ. Конѣ съ возомъ
по нынѣшний день пропали.

— Въ дворѣ села Яничинъ машина урвала лѣву
руку гумениному, а все то черезъ неотповѣдну
строгость и „гадасу“. За его урядована постра-
дало 3 ехъ гумениныхъ по одной руцѣ.

— Шкоды починенъ жидѣвскими погромами въ Е-
катеринославѣ выносятся — пише „Одескій Вѣст-
никъ“ — 61.100 рублѣвъ. Розграбленыхъ домовъ
было 346.

— Бѣте жидамъ шыбы! крикнувъ ктось подчасъ
иллюминаціи на улицѣ руской во Львовѣ и череда
терминаторѣвъ, челядникѣвъ и т. под. посынала
градомъ камѣне на жидѣвскій окна. Жиды въ
страхѣ и въ одній хвилѣ позамыкали склены.
Однакъ отважнѣйшій кинулся на омѣльчака, дав-
шого поклоннѣ бити шыбы и притримали его за
помочоу двоухъ полицѣвъ. Въ народѣ зъ проце-
сію ведутъ его на полицію, коли передъ самымъ
Народнымъ домомъ тысячь голосѣвъ закричало: „Не
дайте его! отбѣйте его!“ Полицѣнты добули ша-
блѣ, а ту зновъ почувлисы голоса: „Схватити ша-
блѣ!“ Полицѣнты похвалили шаблѣ, але товня ки-
нулася мимо того на нихъ и побіла, однакъ не
змогла вызволити вянця, бо въ оборонѣ сторожѣвъ
публичного порядку стануло двоухъ жовнѣрѣвъ и
кѣлькохъ интеллигентныхъ людей. Увязненый мае
24 лѣтъ, называся Мервардъ и съ безъ занятя.

— Зъ Рудоу пишуть намъ: И въ нашѣмъ мѣ-
сточку зачалася борба съ жидами. Зъ недѣлѣ на
понедѣлокъ 2 с. м. забавлялися вечеромъ мѣщане
въ однімъ шинку, до которого прѣшловъ такожъ
и посесоръ Беньковой Вишиѣ, Гершъ Тайхеръ.
Онъ повелѣвъ, не знати чому, мѣщанамъ выйти
зъ шинку и взыши одного за плечѣ, выпхавъ
его за двери. Злобженый мѣщанинъ ударивъ
жиды по лицю и почалася бурда. Зробився гамѣръ,
обѣглося множество жидѣвъ, обѣглися и мѣщане
своими на помѣчь и потурбовали жидѣвъ. Жан-
дармерія зробила порядокъ и одного мѣщанина
замкнула, а жиды виванники цѣлой бурды выш-
ли, якъ все, свободно зъ аферы.

— Сирѣтка. Чорнявенеке, худошаве, невеличкого
росту появилосъ оно на перонѣ въ Харьковѣ и хо-
тело конечно ѣхати въ Одессу, а не мало карты.
„Кто ты така? чого ты?“ спытали ея, а коли
амъ не могла отвѣтити, взяли ея тай замкнули.
Она щось шептала до нихъ, щось розповѣдала и
руки до просьбы складала. Але що говорила, нѣ-
кто не розумѣвъ, бо мова ея не була нѣкому зна-
ема. И клоубѣтѣ мали уряды съ тою шпѣнайтяти-
лѣтною дѣвочкою; ажъ зголосився якийсь матрозъ,
що въ не однімъ краю бувъ и не одну чувъ мо-
ву. Заговоривъ одноу, заговоривъ другоу, ба и
трею и вже не знаю котроу зъ яду мовоу —
а дѣвчина лишь плечѣ здвигала и сумно дивляса
на него. Ажъ попробувавъ котрогось зъ австрал-
скихъ дилектѣвъ... Дѣвца стрепенулосъ, слезы
покотилися, а зъ грудей ея вырвався ся радост-
ный крикъ: „Се моя мова! се мой рѣдний языкъ!“
И щожъ показалося? Показалося, що она донька
властителя одного зъ островѣвъ австралѣвскихъ.
Капитанъ якогось корабля, що приплывъ бувъ
пѣдъ ихъ островъ, завбивъ ся на покладъ и про-
тивъ волѣ повѣвъ ея ажъ въ Харьковѣ и ту по-
кинувъ... Нецасна сирѣтка!

— Пѣвъ миліона фр. було чистого доходу зъ
однои забавы на Иокіи, урядженои на користь не-
щасныхъ, що пережили страшну катастрофу. Отъ
що значить правдива цивилизація, розвиваюча
воѣ щедроты людского сердца.

— Число Американабъ, авиджуючихъ щорѣчно
Европу, подаютъ на 800.000, а грошѣ, що они
ту лишаютъ, на 4 миліоны зр.

— Коли буде иллюминація въ Надвѣрній? Улицями На-
двѣрною ходивъ, пише „Zgoda“ — сторожъ публич-
ной безпеки, трубивъ и голосивъ слѣдуючій указъ
баткѣвъ народа зъ урлду громадского: „Буде
иллюминація, каждый мае свѣтити свѣчки, бо якъ
нѣ, то ся окна повывиваютъ!“ — А коли? —
„Коли? — не знаю.“

— О радикальнѣмъ средствѣ противъ холеры. Бу-
ло то еще за часѣвъ панцины. Въ селѣ одного
бесарабского панка показалася холера. Панокъ не
надумався довго, прикливавъ овиохъ мужикѣвъ
и давъ такой указъ, що если кто западе на хо-
леру, сейчасъ ему достанеся 50 рѣзѣвъ... Онъ
здержавъ слово и на чудо и диво, выздоровѣли
воѣ хорѣ, котрымъ те лѣкарство апликавалосъ. Па-
нокъ увѣривъ самъ въ себе и повелѣвъ мужикамъ,
щобы они и съ нимъ такъ поступили, наколибъ
забудувався; та щобъ не далися нѣчимъ угрозы-
ти або отограшити. Отъ и сталося такъ, що па-
нокъ на правду занедувався холероу. Збѣшлися
послушнй селяне тай кажутъ: „Ну пане! тре-
бабъ намъ тебе лѣчитъ.“ — „Ще не пора!“ —
отхрещувався дѣдичъ — „може й такъ, якось не-

ребе.“ — „Нѣ, добродѣю, хороба вѣѣтся —
такъ шо потомъ не забудеша ея и оутнею розѣкъ.
Начнемъ такой заразъ, а то ще умрешъ и жалъ
намъ буде тебе добродѣю.“ — Просився панъ,
грозивъ арештомъ, жовнѣряма, Сибирю — не
помогло. И сердечнй мужики били его, били безъ
пачетѣвъ... але чи бѣтъ отъ того выздоровѣтъ, не
пишуть „Ст. П. В.“, котрѣ фактъ оповѣдають.

— Що край, то обычай. Американска република
Венецуела ставитъ каждому овому президентови
паматникъ; що ея дже много коштуе, бо тамъ
зѣбиле президентъ президента такъ неожиданно и
часто, якъ погода въ цвѣтнн. Алежъ на все есть
способъ и оцаднй ratres et proceses славетной
републики постановили давати робити не цѣлу
статую для каждого зъ своихъ президентѣвъ, а
только бронзовый погрудникъ, або лучше оказати,
лишь голову подобу президента, котру до брон-
зового тудуба, стоячого на высокѣмъ пьедесталѣ,
пришрубуютъ. И тамъ стоить она пока не
скинутъ президента, но чомъ ою голову знима-
ють, щобъ на ея мѣсце пришрубвати подобизну
нового властителя.

— „Добре шалѣти, коли приступася.“ Въ Москвѣ, або
страхѣ-нудно, або дже весело дѣсея панямъ, коли
попали на помыслъ нового шпорту. „Вѣгають
конѣ на перегоны“ — сказали собѣ московскій да-
мы — „и чомужъ бы не мали бѣгати жѣнки? Уря-
дѣмъ жѣночій перегоны!“ Якъ загадали, такъ и
зробили. И що вечера отбуваються тамъ — въ
саду, званѣмъ еремитажъ, перегоны жѣнокъ и
дѣвчатъ высшего товариства. Въ коротенькихъ
легкихъ сукеночкахъ и въ блѣвннхъ панчош-
кахъ, бѣгають они о закладъ до меты, або пере-
ганиются на взаводы о вызначену надгороду. Ве-
черомъ дня 22-гого сернія бѣгали на вздѣгнѣ
о закладъ панѣ: Акимова, Любомудрова, Любова,
Муратова и Григорѣва и перебѣгли въ 6-ѣхъ
минутахъ 1 версту и 150 сажнѣвъ. Муратова
перебѣгла въ пѣвъ годнѣ 5 верствъ и 476 саж-
нѣвъ, а Любова 5 верствъ и 466 сажнѣвъ въ 32-охъ
минутахъ. Першу премію, золотый дамскій го-
динникъ, выграла Муратова, а другу, золоту бра-
зельетку здобула Любова. Алежъ и було за шо,
бо перебѣгли шооъ 3 черти милѣ.

— Россія заводитъ по вѣхъ портовыхъ и погра-
ничныхъ мѣстахъ въ таможахъ (урядяхъ отъ
мыта) телефоны; а въ таганрожской таможи ко-
муникація межн бюроми, за помочоу телефонѣвъ
уже перепроваджена.

— (Дрѣбнй вѣсти. П. намѣстникъ Залескій по-
вернувъ 1-го вересня до Львова. — Въ Дорошо-
вѣ знищавъ пожаръ д. 28. сернія 48 домовѣвъ.
Въ огни згорѣло трое дѣтей и много худобы.
Огонь бувъ подложеный. — На маневры пѣдъ
Львовомъ прибувае оуды желѣзницею зъ Черно-
вѣвъ, Станиславова, Стрыя, Тернополя и Решова
много войска. — Въ Коломыи згорѣло поцію зъ
вторка на середу 3 камяницѣ въ рынку, а мѣжъ
ними гостинницѣ „руска“ и „нардѣва“. Пожаръ
пѣйшовъ зъ стайнѣ готелю руского. — Въ селѣ
Кранѣмъ пѣдъ Замостѣмъ погнали пчолы на смерть
селянина, що косивъ въ власной пасѣцѣ траву
для худобы.

Вѣсти епархіальнй.

Зъ АЕпархіи Львовакои.

Митр. консисторія вставлясе до Президіи
Нам. о каноничне согласіе для Мих. Костецкого
на парохію Сновидѣвъ; для заурезентованого Во-
лодимира Барановского на парохію Мужилѣвъ;
для Кароля Перепелинского на парохію Борки
великй.

Каноничну институцію получивъ Впр. кр.
Василій Фаціевичъ на крылошанина гремѣльного
и зложивъ присягу дня 1 вересня на крылоша-
нина митр. капитулы львовакои.

Завѣдательство Воля голодѣрской дек. Унѣв-
ского получивъ Евгений Лиховичъ.

Презенту получивъ Михайлѣ Баранъ на
кашеляню Извоицу, дек. зборѣвского.

На конкурсъ розписанъ: 1) парохія Быткѣвъ,
дек. надвори., приватного наданя. Терминъ 25
жовтня. 2) Капелянія Довге съ прилуч. Моршинъ,
дек. стрыйского, прив. над. Терминъ 25 жовтня 1883.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— Бѣльшій христіанско-натолициій катехисмъ для
шкѣлъ народныхъ. Зъ учебника І. Дегарба пе-
ребѣвъ и для греко-кат. обряда приспособивъ
Алексій Торонскій, профессоръ религіи въ ц. к.
реальной вышнѣй гимназіи въ Дрогобычи. Стои-
тъ оправный 48 кр. у Львовѣ. Въ цѣо. кр. па-
кладъ школьныхъ книжкоу Ставропигійского Ин-
ститута. 1883, малый 8°, 312 стор. — Книжка тая
призначена для 3 и 4 klasy школъ народныхъ,
а взглядоу такожъ для 5 и 6 klasy школъ выдѣ-
ловыхъ. Уложенье сей книжки отповѣдае зовѣмъ
правиламъ педагогіи, представленье предмету легке,
ясне, и для дѣтей понятне, — языкъ чистый и
для дѣтей цѣлкомъ зрозумѣлый. Мы тѣшимося
появленемъ нового катехисму, бо дотеперѣшнй
учебники могли такъ укладомъ якъ языкомъ дѣ-
тей для науки религіи лишь знеохочувати.

Телеграммы „Дѣла“.

Богородчанъ. Староста Лукаевичъ вы-
браный посломъ 59 голосами.

Долина 4 вересня. Аполонъ Гуппенъ вы-
браный посломъ, одержавши 101 голосѣвъ на 174.
Рускій кандидатъ дрѣ Александръ Огоновскій
одержавъ лишь 72 голосѣвъ!

Переписка Редакціи и Администраціи.
Вл. п-ль Е. Насальска въ Е. Отъ Іасъ на
лежатся намъ буде еще за IV кварталъ 4 зр.

Съ симъ числомъ розсылаеся Вп-
редплатникамъ „Библиот. найзн. повѣ-
стей“ 1 и 2 аркушъ повѣсти „Фрохонтъ
молодшій и Ріелеръ старшій“.

Якъ заводити Правды на ладъ закомар-
ской Правды?

Розказавъ Даяло Танячквичъ, духовный Зако-
мара. Накладомъ „Батькѣвщины“. Цѣна 10 кр., а
почтою 12 кр. Дѣстати можна черезъ редакцію
„Батькѣвщины“.

ФАБРИКА ДЗВОНѢВЪ
Ивана и сына Антонія Серафимъ
въ Калущи (почта и стація желѣзницѣ),
надѣлена орѣбнымъ медалемъ заслуги и листомъ по-
хвальнымъ на выставѣ рѣльничѣй, якъ такожъ призна-
немъ на выставѣ тов. им. Качковского зъ Коломыѣ
(якъ се посвѣдчали и часописи), посѣдае на складѣ
готовы дзвонѣ и вырабляе якъ найкѣрше пѣдъ при-
ступнымъ условіямъ дзвонѣ всѣлякой ваги и обѣему,
ручаючи за тревалѣсть матеріалу и гармонійный звукъ.
Виреп. и Всеч. оо. приходникѣвъ упрашаютъ о
лѣскавій замовленя, котрѣ вышновіають якъ пайточнѣйше
съ глубокимъ уважанемъ
Иванъ и сынъ Антоній Серафимъ.
(25-36)

ул. Орменьска ч. 6.
К. М. ВОЗНЯКЪ
во Львовѣ, при ул. Орменскій ч. 6
(Напротивъ „Народного Дому“)
поруcae:
для П. П. Учителѣвъ и Ученикѣвъ
всѣлякй приборы школьнй
яко то:
папѣръ, зошиты, нотатки, пера, чернила, руч-
ки, оловцѣ, каламаръ и пр.
по цѣнѣ значно дешевшій, якъ где инде
и въ наилучшѣмъ родѣ.
ул. Орменьска ч. 6.

„МЕРТВІ ДУШѢ“
гумористична повѣсть Миколай Гоголя съ портре-
томъ автора и „Словомъ отъ Издавництва“ (278 сто-
рѣнѣ великой 8 ки).
Цѣна 1 ар. 80 кр.; съ пересылкоу почтовою 2 зр.
Дѣстати можна въ администраціи „Дѣла“ и въ
книгарни Ставропигійскѣй.

КОВЗАРЬ
ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
Книжочка І.
Выбѣръ найкраснѣихъ поезій Шевченковыхъ для молодежи
руской (сторѣнѣ 96) съ портретомъ поэта и вступнымъ
словомъ.
Одинъ примѣрникъ сброшурованный коштуе 30 кр. (съ
почт. пересылкоу 35 кр.) — оправленый въ полотно 40 кр.
(съ почт. перес. 45 кр.)
Кто куше паразъ 9 прим. за готовку дѣстае 1 даромъ.
Замовляти можна черезъ редакцію „Дѣла“, „Зорѣ“, „Бать-
кѣвщины“ и „Нового Зеркала“. (18-?)

„ВЪ ОБОРОНѢ ЧЕСТИ“
повѣсть Г. Раймунда въ
трехъ частяхъ. Цѣна 2 зр.
50 кр., съ пересылкоу 2 зр.
70 кр. (Повѣсть тая стоить
въ оригиналѣ нѣмецкомъ 8
зр. 40 кр.)
Дѣстати можна въ Админи-
страціи „Дѣла“.

Важне для П. Т. Учителѣвъ и
Завѣдательѣвъ школъ.
ПРИБОРЫ ШКОЛЬНІЙ
яко то:
зошиты, оловцѣ, пера, ручки,
чернило, папѣръ, таблички,
рыльцѣ, крейды, губки
поруcae
по якъ найдешевшій цѣнѣ
К. М. Вознякъ
во Львовѣ ул. Орменьска ч. 6.
(на противъ „Народного Дому“).
Тажко за порукою мѣсечовѣ
предсѣдателя и одного зъ членѣвъ
„Ряды школьнѣй“ даю повышнй
приборы на раты пѣсоля умовы.
Съ почтеніемъ
К. М. Вознякъ.
(Цѣнники на жаданье франко.)

КУФРЫ
куфери, торбы и торбинки
до подорожи — такожъ вол-
кѣй приборы подорожнй
поруцають найдешевшо
Братя Лянгнеръ
Львовѣ, ул. Галицка ч. 16.

Свѣчи церковнй
чистѣй, безъ домишки земного вос-
ку и другого суррогату поручае
ТОРГОВЛЯ
КАРОЛЯ БАЛЛАБАНА
пѣдъ Золотымъ Когутомъ ул.
Галицка ч. 396.
Штуки по 2 ф., 1 ф., 1 ф., 1 ф.,
ф., по 54 кр. за фунтъ.
Продаючи только добрый то-
варъ оголошую и въ пайточнѣй-
шій цѣны и запрошую для то-
го Вл. Кларъ спроводжувати
свѣчи лишь зъ моеи торговлѣ.

ПАРАСОЛЬ
въ великомъ выборѣ,
базиловнй, повннй и
шовковй. Платье ту-
мовѣй и кашѣвъ
поруцають наладъ цѣнны
Львовѣ, ул. Галицка ч. 16.

Въ администраціи „Дѣла“ мо-
жна дѣстати слѣдуючій працѣ бл. и.
Володимира Барѣвского:
1. СКОШЕННІЙ ЦВѢТЪ (пая-
мокъ зъ Галицкихъ образкѣвъ),
цѣна 1 ар.
2. БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ,
образокъ зъ Галицкого жата,
цѣна 80 кр.
3. ОУЧИТЬ ВЪ 100 ЛѢТНІЙ
РОКОВИНЫ ЦѢСАРЯ ЙО-
СИФА П. 17 (29) падолиста
1880, цѣна 25 кр.
4. БЕСѢДА ВЫГОЛОШЕНА НА
НАРОДНОМЪ ВѢЧУ РУСИ-
НѢВЪ 18 (30) падолиста 1880
о экономичныхъ справахъ, цѣ-
на 15 кр.
Доходъ зъ першого твору при-
значае Родина поклѣника на па-
матникъ нагробный, зъ дальшихъ
же трехъ праць на стипендію им.
Володимира Барѣвского. (8-?)

АНТ. ЩЕРБА
МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЪ
во Львовѣ, при ул. Кеперава ч. 5.
мае честь поручити Вч. ПТ. Пу-
блицѣ и Вч. Духовенству свою
РОБОТНЮ
МУЖЕСКОЙ ОДЕЖИ
пѣсля найновѣйшѣй моды, зъ выду-
ченныхъ товарѣвъ и по цѣнахъ якъ
вайдешевнѣхъ, упрашаючи яко Ру-
снѣ о ласкавій высылкѣ Вл. П. Т.
Публики и Веч. Духовенства, пору-
чаея ласкавому покровительству.
Всѣ ласкавій замовленя
выконуются въ найкѣ-
ротнѣмъ часѣ. (9-12)

И. Вайнъ
во Львовѣ, при ул. Кеперава ч. 22
поруcae свѣдъ
складъ образѣвъ оѣбннхъ, и оѣбн-
друкованныхъ: свѣтлѣхъ, народнѣхъ,
краснѣобразѣвъ и т. т., якъ такожъ ви-
пнй выборъ зеркала и рамъ зо-
ченыхъ, бароковыхъ, зѣвнѣныхъ, орѣ-
ховыхъ и рѣзбленыхъ.
Прймае такожъ образы оѣбн-
нй и оѣбно друкованнй до отнѣ-
вленя, натягнѣна и оправы въ
рамы, якъ такожъ рамы до зо-
лочѣна по цѣнахъ якъ пайчѣвъ
реннѣйшихъ.
Сплата ратами мѣсячнми,
такъ въ мѣсци якъ и на провиціи.

Выгодну станцію, здоровый
викъ, родительску оірку и ста-
рану науку знайдутъ гимназѣ-
сты въ рускомъ домѣ ул. Кур-
кова ч. 39. 11.
(5-5)